

Téli képek

Csupasz fák

Milyen szépek ők csupaszon. A fák,
ha már ellődötték a lombjukat.
Felrajzolódnak apró ízüikig.
Szárnyrajzuk szenes térképet mutat.

Szemem, mint szeretőm testét, bejárja
őket, egy fészeknél úgy elmatat...
Öreg szépség, kialvó meztelenség
kovácsolt, vas inak közt nyit kutat.

A fa égnek mered, az ágyúcső.
Tavasza hányja sortüzét virágja.
Egy ág csupasz nyila robog a menny felé,
hogy a vak sorsot fönn szemén találja.

Mikulás

Kint vizslatunk, belátva. Szerte, szét.
Most is várakozunk, talán nem is
tudjuk, mire. Irgalmas ébredésre.
Ne essünk messze. Nehezére másnak.

Cipőmön fénysugár. Egy ágdarab,
melyet a szűrt, kevéske pír beárnyal.
Tudtam, itt Szent Miklós suhan — de szárnyal?
Virgács, villámlevélbe vésve, másnap.

Jégrajz

Ingó ágon madár kapaszkodik. S az utolsó levél.
Égbe csapkod, lobban a sárga folt, gyanútlan szárnyra kél.
Szorítja körmeit a göb madár, fejét behúzza. Vár.
Nem röpköd most, aki repülni tud — ki fél. Ő tudja már,
hogyan tép szét a szél.